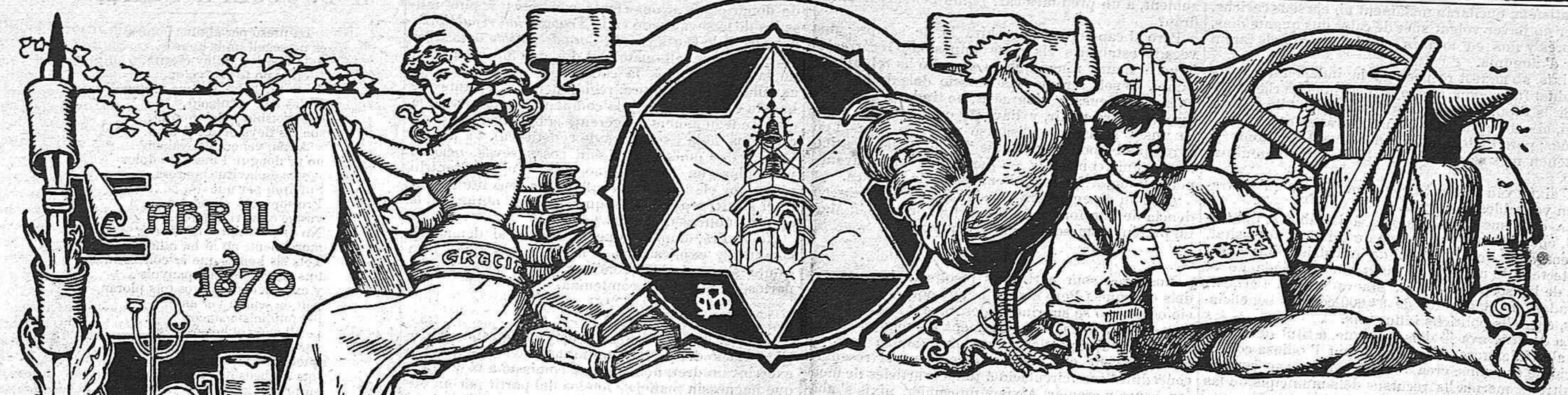

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

LA SENMANA ULLADA POLITICA

A l'toch de *llamada y tropa* comparegueren al Congrés els diputats mauristas y votaren com un sol home la llei dels sucres. Vinguts

de tots els confins de la Península, molts d'ells ignorants de la qüestió, per no haver assistit als debats, ni haverse pres la pena d'enterarse dels mateixos, votaren, no obstant, á cegas, obehint á n' en Maura qu' es per ells lo únich essencial. Qui mana, mana. Y l' Amo Toni, una vegada satisfet el seu amor propi, restá mes esponjat que un bolado. Y té rahó per estufarse. Conta ab una majoria á

proba de incomoditats y de suadas, y ab aquest instrument se fá tot lo que 's vol. Las Cámaras no 's tancarán fins que hajan aprovat tots els projectes del govern: els sucres, la desgravació dels vins, la reforma electoral, la justicia municipal, tot enterament. Als senadors y diputats, que volen cumplir ab el seu deber se 'ls subjecta á una nova tortura, el torment de la calor.

—Poden presentar—els diu—tantas esmenas y demanar tantas votacions nominals com vos dongui la gana, que las Corts no 's tancarán mentres hi haja número. Y 'l número no faltará may, porque 'ls ayos del meu colegi vigilan y apuntan faltas als que fan campana, y jay de aquells que 's mostrin recalitrants! Ja cal que 's resignin á ser desatesos en tots els centres oficials: cap de las-sevas pretensions se

Lo que convé es distreure als bobos

—No 'n feu cas, companys, d' alló que hi ha allà al darrera. ¡Aixó, aixó que jo us ensenyo us heu de mirar!

H. ARROL

NÚM.º 2,000

Pel camí apenas han dit res.
El president del comitè no ha fet altra cosa que riumar lo que dirà al diputat pera exigirli el compliment de la seva promesa.

El diputat, per la seva part, ha dedicat tot el temps a pensar la manera més còmoda de sortirse del conflicte.

Ja son al poble. Una comissió, ab ayre si es no es amensador, l'espera a la entrada.

—Y el pont?
El diputat, que ja ha combat el seu plan, els saluda ab la més delicada cortesia.

—Ahònt el voleu? Aném a visitar el lloch ahont ha d'emplassar-se.

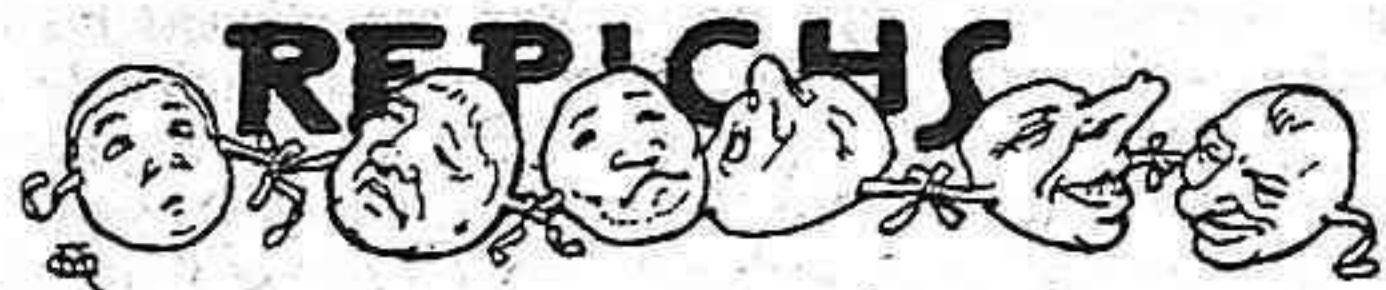
La comissió l'acompanya a la riera, en aquell moment completament seca.

—Aquí el volém!
—Pero—fa 'l diputat rihent com un boig—si no hi passa aygua ¿per qué 'l necessiteu el pont?

—Y quan plou a bots y a barrals—diu un de la comissió—y la riera va plena?

—Quan plou a bots y a barrals—replica sentenciosament el diputat—lo més sá, lo més convenient y lo més práctic es... no moure's de casa...

MATÍAS BONAFÉ

REPICHS

EGONS sembla els admiradors de D. Alecandru, projectan obsequiarlo ab un present en proba de consideració y apreci.

Algú parlava d'una planxa. Pero se desistí de la idea per lo que té d'epigramática.

El present consistirà en una capsa de mocadors de batista,

perque sempre que tingui necessitat de plorar pugui lluhirlos. Ab aixó els lerrouxistas demostraran que son el panyo de llágrimas del ex-emperador.

La societat autonomista «Fivaller», una de las més importants de la Esquerra del Ensanxe, s'ha declarat republicana.

Celebrém ab tota l'anima que l'ilustre conceller de Barcelona s'haja calat el gorro frigi. La veritat es que li escau molt bé al qui fou denodat defensor dels drets del poble.

En Canals ja es diputat.
El duro sevillano que 'ls de Valls no varen voler, en Maura ha lograt empalomarlo als electors del districte d'Avila.

Esta bé: que s'aprofiti mentres pugui.
Que s'aprofiti, fins y a tant que la Solidaritat, bufant ab tota la forsa dels seus pulmóns, logri treure las brossas dels ulls a tants y tants districtes que, per desventura seva, encare no hi veuhen clar.

Els lliure-cambistas madrilenys, que tan furiosos se mostran contra tota mida que tendeixi a afavorir la industria manufacturera, no han dit una paraula sobre la lley dels sucres, qu' es l' atentat més gros que s'ha comés contra la llibertat del treball.

Una pregunta als senyors lliure-cambistas:
«Esa boca que no canta ¿tiene algo en la garganta?»

En La Cierva en el Senat:
«Hay que caminar despacio, sin dar saltos, siguiendo las tradiciones de la patria.»

Alto, mestre. Las tradiciones monárquicas no han sigut may las de caminar ab espay, sino las d' anar a tomballóns.

Podrá ser en Pidal un devot en confitura, pero, vaja, que té un fill que quan se posa a fer broma es capás de fer partir de riure al sant de fusta més farreny.

Diumenje el Congrès celebrá sessió, y el fill d' en Pidal, marqués de Villaviciosa, va santificar la festa ab un discurs graciosíssim y ab punts y ribets de pornográfich.

«Yo soy ministerial de todos los ministros—digué— y especialmente de Maura, cuya faz beatífica y sonriente me recuerda la del divino Maestro cuando decía: «Dejad que los niños se acerquen a mí.»

A continuació contá el xascarrillo d' una certa abadesa que sols rebia bisbes, xantres de capella y superiors de convent. A un pobre frare 'l va fer esperar quatre horas y quan, al fi, li preguntá:—¿Qué quieres, fraile?—El frare respongué:—Que te... bueno, ya os podéis figurar lo que dijo.

Lo que digué 'l frare ho sussurra l' orador a la orella d' en Canalejas, que esclata en una gran rialla. Y un aixám de diputats se li acosta, dihentli:—¿Qué va dir el frare?... ¿Qué va dir el frare?

Fins en Maura y l' Osmá van tenir que anarsen del Saló de Sessions, apretantse 'l ventre de tant riure.

El marqués se mostrá defensor acérrim de la sidra.

—No podéis figuraros, amigos míos, qué hondo placer, qué íntima satisfacción sienten los asturianos cuando tienen la espita en la mano. (Riallas formidables.) Porque ¿qué queréis? La espita es una cosa larga que se mete en el agujero del tonel: por ese agujero sale un líquido de oro que va cayendo, cayendo, causando así la alegría de los asturianos. Y aixis va anar seguint.

que 'm produheix en Lerroux, quan li demanan comptes y fuig d' estudi.

Els vins generosos no estarán exceptuats del abono de drets.

Lo que s' haurá dit l' Osmá:
—¿No son generosos? Donchs que paguin.

També quedan "exceptuats els vins d' alta graduació.

Una diferencia.
—¿En qué difereixen els vins y els militars?

—En que 'ls vins, quants més graus tenen, més pagan y els militars, quants més graus tenen, més cobran.

A Italia ha sigut pres y encausat l' ex-ministre Nasi, acusat d' haver comés, durant el temps que desempeñá la cartera d' Instrucció Pública, diverses irregularitats y actes de prevaricació, aixis com d' haver-se apoderat d' objectes d' alt valor pertencients al Estat.

Mentida sembla que a Italia no haja sortit un *mano* ó un *Maura* qualsevol, sostenint la tassis de que 'l mer fet d' acusar a un ex-ministre implica un desdoro pera tots els que desempeñan ó han desempeñat una cartera.

A Italia, per lo vist, no las entenen prou aquestas

El timo del sucre

—Té; tástal: ¡veurás qu' es dols!

—¿Vols dir?... Jo temo que ha de ser molt amarch.

La desgravació del vi

LAS GRANS CIUTATS:—¡Y ara! ¿Per qué 'ns prens el porró?
EN MAURA:—No vull que 'l xaretlo us puji al cap.

LA CARICATURA AL EXTRANJER

El zar al aguayt

—Tan bon punt la tercera Duma sigüi aquí, la enviaré a fer companyia a la primera y a la segona.

(Del Lustige Blätter.)

Ara pregunto jo: ¿Qué fa en Díaz de Mendoza? ¿Com no contracta a n' aquest seu colega de sanch blava, com a actor cómich de la seva aristocrática companyia?

Se 'ns ha fet a mans el següent telegrama:

«Sol y Ortega.—Senador.—Los republicanos, radicales, revolucionarios, partidarios de convertir en madres a las novicias de los conventos y de pegar fuego a los Registros de la Propiedad, felicitan con entusiasmo a su ilustre correligionario, por haber jurado el cargo de senador en nombre de Dios. A los que acaso muestren extrañeza por esa conducta radical y revolucionaria, envíelos a la M.—Lerroux, Iglesias, Ardid, Careaga, hermanos Ulled, Vinaixa.—Siguen las firmas.»

Els firmants podrán dir si es autèntich aquest despaig.

Se comprén que 'l senador per Romanones s'haja abstingut de publicarlo, pera no ofendre la seva natural modestia.

Una opinió:
—¿Quin efecte li ha produhit en Maura, cubrint ab el manto de la seva eloqüencia als que poguessin resultar responsables d' haver acceptat alguns dels 34 mil terrossets de la Companyia Sucrera?
—Un efecte semblant al

qüestions d' honor. Decididament els italians están molt atrassats.

Está bé que 'l rector de Caldas de Montbuy, al trobar-se ab la iglesia cremada, obri suscripcions pidolant céntims.

Pero y ell ¿quant hi posa? Y els dos bisbes que tenim a Barcelona ¿per quina cantitat se fan apuntar? ¿No son ells els amos del establiment?

Donchs, alsa, a afuixar la mosca, que no son las paraulas sino els exemples contants y sonants, els que avuy dia produheixen efecte.

S' empenya el bisbe de Granada en fer canonge a un nebot seu, de 22 anys d' edat, y que encare no diu missa. El cabildo 's nega a donarli possessió, y ab motiu de la pretensió de l' un y de la resistència dels altres s' ha armat una serracina mística tan divertida que ara sí que podém dir que l' Alhambra corre més perill que may.

Si no cuytan a apuntalarla, s' ensorrará... de tant riure!

Una explicació clara de la Solidaritat, feta per un orador que va pendre part en el meeting de Córdoba:

«No sé per qué 'ls vehins d' una mateixa casa, encare que sustentin distintas creencias, no s' han de poder concertar per exigir al amo beneficis que a tots siguin comuns.»

La comparació es justa. Y el vehí de la casa, que per diferencia de doctrinas ab els altres, se negués a demanar y exigir las comoditats que se li deuen, mereixeria que ningú li mirés la cara per imbécil.

De la Gaceta dels viuos:
«... pues no creemos que el que Lerroux sea pobre, constituya un argumento en su daño.»

Y está clar que no.
Lo que constituheix un argument en el seu dany es que, essent pobre com diu, visqui a tall de rich, com veu tothom.

Y, sobre tot, que 's negui a donar comptes dels diners que maneja ab els seus tráfechs polítichs.

CONTRAST

De un monarca naix un fill... molta alegría a palau,

puig per la gracia de Deu ell ja té una pensió gran.
En cambi naix el de un pobre de miseria rodejat... tot son penas, y en sa casa no hi ha sols un tros de pa.

J. MORET DE GRACIA

ACUDITS

Tornant d' un desafío, ahont en Conrat ha fet un paper molt lluhit, li diu un dels seus padrins, bromista d' aquells que no acaban may l' humor.

—Jo de tú ¿sabs ara que faria?

—¿Qué?

—Me 'n aniria a veure al Alcalde, y li demanaria lloch en una de las instalacions del Parch.

—¿Per qué?

—Perque t' has batut com un lleó.

El llogater del últim pis formula las sevas queixas davant del procurador.

—Lo que passa en la meva habitació es intolerable: tot el sostre plé de goteras: hi plou lo mateix que al carrer.

El procurador molt cinich:

—No será porque no li hagués advertit.

—¿Qué diu ara?

—Sí, senyor: al llogar l' habitació ja vaig manifestarli que hi havia aygua viva a tots els pisos.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-der-ne-ra.
- 2.ª CONVERSA.—Piera.
- 3.ª GEROLIFICH.—Un sort no hi sent.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Un que 's tima a una Roseta, Tres aficionats torroellenchs, Joseph Martín Solé, Moka Soka y C.ª, Dos germans de can Juher de Sta. Eugenia de Girona, Pauet Montserrat, Adroguer dels Encants, Ricardo Laffitte, B. A. del Papiol, y R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Luseta de Gavil Tivat, 21 d' abril, Octavio Tolstoy, Lluís Juher Sala, Elías Montoli, Joseph Barris (a) Un barbé, Joseph Ortega, Miguel Abril (a) Caló, Angel Macau, y Un contrari de n' Lerroux: Malastrugancia!

Caballers: Enrich Bonagarriga (a) Suat, Moka Soka y C.ª, Ricardo Laffitte, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, y Mr. Germain Lacai: Bona sort!

Caballer: R. Aregall: Podrá ser que s' aprofiti. Entra en tanda.—Rafel Planes: Aixó no son engrunas; aixó no passa de llimalla inútil.—Antoni Fratonir: En obsequi a la senyoreta T. C. M. hem determinat no publicar els seus versos amorosos.—Tomás Martí: No hi caben esmenas, senyor meu. Els seus cantars son incorregibles.—P. C.: Li prego que un' altra vegada firmi ab tots els ets y uts. Aixó es lo essencial.—B. P.: Es massa llarch. Quan s' explica algun fet, cal concretar tot lo possible. Y com no dispõem de espay... velay!

NÚM.º 2,000

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª